

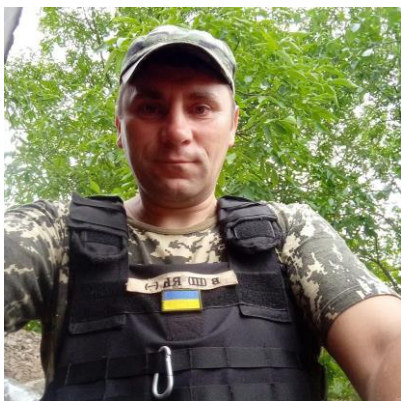
Регіональна історико-краєзнавча акція

«Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають»

Народжені, щоб жити Вічно!

Солтис Руслан Романович. (24.09.1980- 16.01.2023)

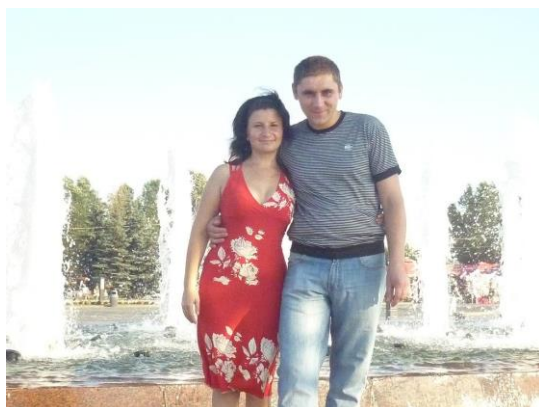
Солтис Руслан Романович народився 24.09.1980 року , село В'язова Нестерівського району (тепер Жовківського), Львівської області. З часом сім'я Руслана переїхала в село Перемивки Жовківського району. Навчався в селі Смереків (біля Перемивків) так як в його селі школи не було.В школі був старанний, уважний , мав багато друзів, вчився середньо. Школу закінчив у 1996 році. Після закінчення школи поступив в Львівське залізнично - дорожнє ПТУ №52 на помічника машиніста і там навчався , закінчив навчання у 1999 році.

Після закінчення училища два роки служив у Збройних силах України , де присвоєно звання молодший сержант.

Після армії влаштувався на автозаправну станцію молодшим оператором.У вільний від роботи час, проводив із своїми друзями. Так і познайомився із своєю майбутньою дружиною Литвин Оксаною Степанівною. Дружили та зустрічались два з половиною місяці і одружилися у 2005 році.

Проживали в м. Сокаль до 2015р.,а з 2015року проживали у селі Забужжя разом із мамою дружини.

Руслан багато працював, старався для сім'ї. Був дуже рухливий, без роботи не міг всидіти.

Найбільше любив рибаловлю, то було його хобі. Не обходилося у грибний сезон і без збирання грибів. Але все що робилось поза роботою, то робили

разом з дружиною. Разом рубали дрова, разом готували на кухні і квіти у квітнику теж садили і планували де що посадити ,теж разом. Свою дружину Оксану зустрічав після роботи .

Пізніше Руслан влаштувався до Львова на роботу по єврореонтах квартир. Все було добре.

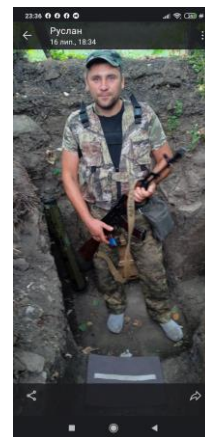
Але настала страшна, сумна звістка 24 лютого 2022 року ,ворог розпочав війну проти нашої країни. Руслан, коли приїжджав зі Львова додому, весь час питав чи немає йому повістки на військомат.

Вдома нервувалися, переживали , бо це війна, справжня війна. Говорили йому , що « будеш в голоді і в холоді і під голим небом, в болоті». А він відповідав: « Я все розумію, хлопці гинуть, ранених багато, а їх нема кому підмінити . Я все одно піду захищати Україну, бо як не я , то хто?» А коли вже москалі стали бити по Львову, Руслан тимчасово не працював, бо люди боялися робити ремонти , був без роботи. Ходив на риболовлю, займався домашніми справами і мав час дивитися по телебаченню про війну та слухав новини . Бачив, що робиться , скільки поранили, скільки вбитих. Не міг

змиритися із звірськими знущаннями над нашим народом. Він не міг цього пережити, тому зібрався і поїхав у військомат.

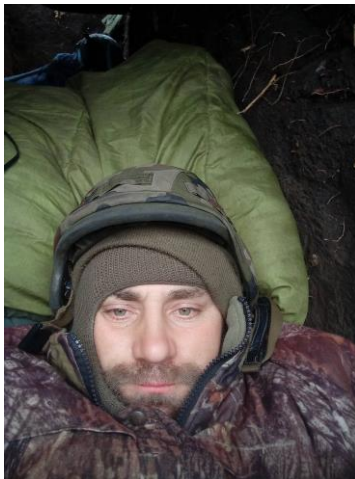
Його мали обстежити в лікарні, бо в нього злітала колінна чашечка (раніше він трішки займався футболом), його вдарили по коліні, аж злетіла чашечка. Це був страшний біль, Руслану робили операцію, було легше, але з часом біль відновлювався. Але він не хотів обстежуватися, говорив, що все одно піде на війну. В той час йому потрібно було робити повторну операцію на коліні. Вдома його переконували, але він сказав: «Візьму еластичний бинт, мазь, таблетки і все одно піду».

23 червня 2022 року Руслан мав з'явитися на військомат, щоб отримати повістку, бо він хотів йти захищати Україну від лютого ворога. В понеділок 4 липня призвали Руслана і повезли в Дубляни на навчання. Але ніякого навчання вони не проходили. Він з хлопцями пробув там три дні і після цього повезли їх в м. Краматорськ, Донецької області. Дали форму, автомат і воюй без ніякої підготовки. Побув там пару днів, познайомився з побратимами, потрапив у Львівську 103 бригаду ТРО, 62 батальйон і відправили їх зразу на нульову позицію. Дещо допомагали їм волонтери, багато продуктів, одягу, взуття купляли і передавали з дому.

Коли пішов на позицію, почався великий обстріл, клятий ворог їх вже чекав, то була засідка. Руслан з побратимами стали втікати, зрозуміли, що то засідка, їх чекали. Але, на щастя, натрапили з побратимами на яму глибиною до коліна (з розповіді Руслана), вони скочили в ту яму (інакше б сталася біда).

Ця яма їх врятувала. Закінчилась перестрілка, вони швидко , не озираючись, втікали від засідки. Дякувати Богу всі залишились живі , але з переляку Руслан зразу посивів. А коли прийшов з позиції, передзвонив додому і сказав: «Степанівна (він так деколи називав свою дружину) , не переживай, зі мною все добре, я поїм і передзвоню тобі на відеозв'язок . Він завжди заспокоював, щоб не переживала. Казав: « Зі мною все добре» . Але по його обличчі було видно, що не так. А коли прийшов додому у відпустку, тоді все розказав : як його засипало в окопі із головою . Побратими прибігли йому на допомогу і розкопали його. І ще багато розказував (з його слів), як їхали з нульової позиції і були задоволені . Казав : «Ми все зробили, що могли, але зробили». Як в лісі, на нульовій позиції , поки ворог стих, трохи відпочили в спальниках на землі вночі під голим небом. А командир був у караулі разом з ними і зняв відео ,як вони, воїни ЗСУ, під голим небом, під дощем , не-
виспані, вимучені відпочивають.

І ще з його слів, які вони були голодні (бо були сильні перестрілки) , а до польової кухні було дуже далеко, і волонтери не могли їм доставити продукти.

Коли продукти закінчувалися, доїдали мівіну, черствий хліб , бо дуже були голодні. Тоді Руслан не витримав голоду, взяв машину , ризикнув і під обстрілами поїхав на польову кухню , набрав продуктів і привіз хлопцям. Всі були дуже раді, не могли наїстись. І посилку не можна було переслати, ні волонтерами передати , бо дуже прострілювалися ворогом дороги.

Серце краялось , що не можна було йому чимось допомогти. « Коли відкрили коридор, тоді ми з родиною,- розказує дружина , - наварили вареників,пельменів,напекли печива, нажарили пончиків і передали через волонтерів. То хлопці такі були раді, понаїдалися і ще інших побратимів

пригостили, не могли надякуватися. При нагоді завжди посилки пересилали, то волонтери передавали і одяг і взуття, все що було потрібно.

А коли приїхав Руслан додому у відпустку ,то купив собі дорогий годинник із компасом. Бо як йшов на нульову позицію, то мобілки їм забороняли брати з собою, ворог міг вичислити їх,(тоді ворог був від них зовсім близько: 200-300 метрів і засік їх). Вони тікали лісом ,військовий загубив годинник, але дякувати Богу всі залишились живі. .Руслан воював в Донецьку, Краматорську, Лимані, Луганську, Сватові, Кремінні та інших містах.

Коли закінчилася відпустка , дружина Оксана зі сльозами на очах відпровадила його до Львова на поїзд, побажала всього найкращого і сказала: « Бережи себе».

Дуже важко було розставатися. А коли приїхав вже на місце до своїх побратимів , то зразу зателефонував, сказав: « Не переживайте я вже на місці».

- Йшли Різдвяні свята, а іграшки на ялинці, яку Руслан вбрав,робили дітки своїми руками .Ми зібрали кошти на машину , пакували продуктами, то долучився отець з Добросина, передав дитячі іграшки,образочки і ще багато чого. Я пам'ятаю ,Руслан хотів тюльку ,то я йому ціле відро прередала всі хлопці були задоволені,казали, що немов вдома побували.(Зі слів дружини Оксани)

- Показував через відео, як він у свій вихідний пішов до лісу, вирубав ялинку, прикрасив патріотичними блакитно-жовтими стрічками і так зустрічали Новий рік. Колядували на Різдво по телефону вони нам, а ми їм. А коли мав йти останній раз на позицію, то дуже був сумний, бо не мали чим відбиватися, не мали зброї. Ті хлопці, яких Руслан мав підміняти з

побратимами казали : «Хлопці, з чим ви прийшли?» Тоді дуже ворог бомбив. (Зі слів дружини Оксани)

Коли Руслан приїжджав казав : «Щоб зі мною б не таким, яким я був-веселим». свою дружину. Останні слова буде Україна».

додому у відпустку , то сталося, пам'ятайте мене Казав, що дуже любить по телефону були: «Все

І якщо не дай Бог він не повернеться з позиції і загине, то поховати його в Смерекові. Бо в нього було погане передчуття.

Наступного ранку, 16 січня 2023 року, пішов на нульову позицію , а ворог дуже обстрілював, літали осколки з ракет. Руслан вийшов з окопу , захищаючи собою побратима, кричав: « Є хто живий?!» То були його останні слова (зі слів побратима). Сталося непоправне, то було в Кремінні Луганської області. Постріл із ворожого танка, і уламок потрапив Русланові просто в голову. Він не встиг ні злякатися,ні відчути болю, смерть наступила миттєво.

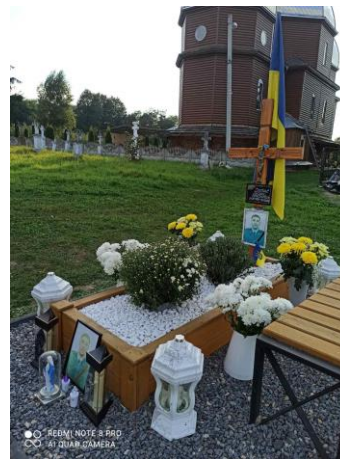

Руслан був командиром кулеметного зенітного ракетно-артилерійського взводу роти вогневої підтримки військової частини А 7074, молодшим сержантом ,із позивним «ПОЗИТИВ».

Пам'ятаю, сумую ! Вічна і світла пам'ять моєму коханому чоловікові Русланові. Ти завжди залишишся в моєму серці. Герой, який віддав своє найцінніше- своє життя за Україну.

Оксана.

Дружина

Пам'яті Героя Руслана Солтиса

Везуть героя

Душа на двоє

Душа на двоє

Загинув воїн

Загинув воїн

Несуть героя

По коридору

Журби людської

Несуть до хати

Де стогне пуста
Кохана й мати
І чорна хустка
Несуть знамена
Їх також двоє
Кладуть в рамена
Загинув воїн

Священну пам'ять
Хори голосять
І небо ранять
І небо просять

За пустку хати
Відплату кату
Уклін Руслану
Уклін солдату

Вкраїну мати
За все ти любиш
Небесну варту
Тримати будеш.

Галина Хохонь

Участь у регіонально історико-краєзнавчій акції «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають» ***Народжені, щоб жити Вічно!*** взяли вчителі та учні Забузької ЗШ І-ІІІ ступенів, Червоноградського району, Львівської області: Куліш Галина Богданівна, Васько Сергій Володимирович (вчителі), Хомик Андріана, Ракобовчук Олеся. (учні).

Літературний редактор – Матвійчук Ольга Павлівна

